

11 15-23

11 18

св. № 204

к. 33
ст. 4
№ 18

Тукъ се дигна распря: Дали въ гряхъ
Шемзединъ живоха си премина:
и къде да турятъ Шемзедина -
дали тамо дето ще и тяхъ

въ гробищата хорски погребхтъ,
дето своя свои ще да срещне, -
или гробъ да му изровхтъ грешни
на полъ, на някой кръстотъ?

Ти ела... Не гневните души, -
права правда само онзи дава,
който по законъ я не познава,
а решава сърце що реши!

Пристъпи. Тазъ книга разтвори,
песните сж то на Шемзедина:
самъ поета своята съдбина
съ разумтъ си нека озари."

И пристъпи Зюлейка. И съ тихъ
трепетъ тихо книгата разтвори,
и съ наведенъ погледъ проговори
тъй отдавна ней знайний стихъ:

- Да бъде! Самъ Аллахъ на злото
на доброто е на края: -
гряхъ съ неговата воля сторенъ
отваря портите на рая! -

Дигна погледъ Зюлейка. Завчасъ
погледа и сякашъ мракъ засени -
вмигъ и немощъ подкоси колени,
и тя падна прязглава въ несвясъ.